

Domingo Flaquer

L'ULL

NUM 17

OLOT, 12 DE OCTUBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

OLOT—L'ULL—A veure si xuto bé
y'ls hi puc guanyá'l combat.
ELS DE BANYOLAS—Aquet baló no'l volém,
está massa reventat.

LA MALAVENTURA

En les diàries reunions que tenim els cívics redactors de l'únic periòdic que a Olot està *en pleno éxito*, discutim acaloradament per les divergències que hi havia sobre'l tema del primer article. Els uns s'empenyaban en parlar de qüestions socials, com es el problema, *sin solución*, del pauperisme; altres de política mundial, per exemple de les rivalitats existents entre les nacions balcàniques; y fins n'hi havia que, ab un entusiasme digne de mellor causa que la en qu'estém enredats, volían que'ns ocupessim dels beneficis que reporta aixó que'n diuen la telegrafia sense fil, inventada per la vagansa d'un tal Marconi miserable.

Com pot veure l'home o la dóna de cervell més incipient, si bé eram tants caps tants barrets, tota la redacció proposaba temes apropiadíssims a llur enteniment y dignes de l'altura en que'ns trobém aixecat nosaltres, per obra y gracia de la campanya que L'ULL ha emprés.

Lo que proposaven els primers, fou descartat de primer endaví, guardantho pera quan els que tenen l'obligació de resoldrlo, hagin dit *eureka*; allavors entrarém nosaltres pera criticalse a tort y a dret, car la nostra missió es criticar, criticar y sempre criticar. Els partidaris del tema polític, retiraren la seva proposta, perque desseguida compregueren que L'ULL no ha d'anar a moure fressa entre aquella pobre gent que mai acaba d'entendre; pobres d'ells si'ls ulaires s'hi fiquessin, pró ara no estém per brocs y si tenen mais de cap que se'ls passin com paguin o que fassin com nosaltres que tot ens ho tirém a l'esquena. Per últim també rebutjarem parlar dels *beneficis marcónigramas* perqué, aixó de que sigui sense fil, la vritat, no ho trobém gaire benéfic, ja que no haventni, mai ne podrém trencar cap, y lo que convé es trencar tants fils que poguéim.

Aixís estabam amohinadíssims, no sapiguent de que parlar, quan veusaquí que n'entrá un, potser el de més mal geni—y més allavors perqué acabava de renyir ab una noia que de delícies el mantenía—y enterat de les hagudes discussions, ens parlá de la següent manera:

—Sembla extrany que sigueu tant animals! qui'n te la culpa de que hagi romput ab la Francisqueta?—*El Deber...*—responguérem tots, com un sol home.—Doncs, fusqueu pallissa a n'*El Deber*, recrostóns.

Y aquí'ns tens *simpatiquíssim* eco de les clavagueres, arxiu de les bestieses, hospital dels teus anémics partidaris, patria vella de les ànimes enterenyinades! L'ULL, ab ganes d'actuar de *pitoniso*, va la malaventura a dirte:

Er negro de tu rostro repugnante, lo cogistes en tu redacción carbonera; tus manos descarnadas y temblorosas, no tendrán fuerza bastante para asir el cetro de tu imperio caduco; tus ojos de luz exahustos, cerraránse poquito á poco para dormir el sueño de los malos; tu cráneo sin tornillos, te hará aborrecible de todos los mortales olotenses; y, en fin, tu cuerpecito miserable y carcomido, será llevado á una casa de orates y, á tu cercana muerte, serán aventadas sus cenizas por la brisa mañanera que L'ULL, nuevo Eolo poderoso, hará soplar mágicamente de esta tierra desclavizada.

¡Olé, por tu desgracia..!

CALENBOURS

¿Quin es el comble d'un cirugiá?—Fer una operació en el Cap de Creus.

¿Quin es el Sant que sempre vol marxar?—San Guillém.

¿Qu'es lo qu'agrada més esser a un fideuer?—Fi-d-uera.

LA VIDA DEL «CIRCULO OLOTENSE»

I

Es el «Cassino» la societat degana per excel·lencia y la més distingida de totes les demás innumerables que hi ha en la nostra montanyosa ciutat d'Olot, Allí, havent dinat, y havent sopat —hores acostumades de pendre l'aromàtic café de Puerto-Rico,— s'hi reuneix, alló que's diu, la *flor y nata* de la aristocràcia olotina. En aquet temps, que ja comensa a enfredorirse, els socis cassinistes se trasladen, de les sales que miran al Firal a l'envidriada galeria dels darreres, en qui lloc hi peta un sol que Déu n'hi dóna—si el dia no está nuvol.

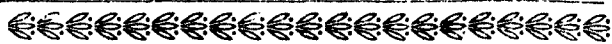
Al traspasar la porta que hi dona entrada, veureu desseguida la penya de la curia, oint al vol que parlen d'autes, de trasllats, de vistes, de sentències y d'altres coses per l'estil, escepte els dies que'ls advocats y procuradors se les donen per parlar de casseres o de política embustera.

Més avall, se veuen varies taules voltades de grupus de quatre que, ab les cares ensimismades, preparen una difícil jugada de *dómino*. El punt que crida més l'atenció del visitant, es un simpàtic y sempitern *pollo*, empleat en la Casa Comunal. Aquet bon senyor xicot, es la pesadilla del cafeter, perquè may fa cap consumació; el día que tingués la debilitat de fer un petit gasto, estém segürs que les campanes de Sant Esteve brandarien per elles soles. Ell no s'entreté en altre joc que'l *dómino*; si guanya, ab tota la serietat cobra el ralet, si pert... diu a n'en Tenas que li desconti dels cafés que d'altres dies te guanyats.

Doném una petita mostra de lo qu'es capás el caracter ratxós del *pollo* empedernit, contant un fet que succeí fora del recinte del «Circulo Olotense». En una confiteria del carrer Major, ens el trovárem un dia comprant *deu céntims* de carmels; un seu amic que's va donar compte d'aquell desacostumat desprendiment, va preguntarli irònic:—Que fás, malgastador, que compres?—Mira, carmelos pera les noyes de la fonda; algún cop les tinc d'obsequiar!—Y, escolta, ho fás gaire sovint, aixó?—Ja veurás,... una o dugues vegades a l'any...!

Quant l'any del cólera—1885—, no recordém perquè, va anar a la *villa del oso*, y al explicantse que varen fumigarlo pera assassinarli els microbis que pod'ia portar, s'expressava d'aquet talant:—*Llegué á la estación de Atocha, cogí un coche, me llevaron al Hospital de la Princesa y allí ME FORNICARON..!*—*Que dice?*—un va interromper.—*Me fornicaron*—replicá tot serio, l'elegantíssim *pollo*.—*Carai! me extraña*—respongué l'interruptor—*porqué he estado muchas veces en Madrid y no me ha sucedido nunca cosa tan fea.*

Y tenia rahó. A qui se li acut tenir el mal gust d'entretenirse ab una persona del *sero fuerte*, per més que sembli del *débil*?

GALERÍA D'HERMOSURES Y

ELEGANCIES OLOTINES

Els qu'escribim aquestes gloses, no hem tingut may la bona sort de rebre quiscuna carta de les hermoses Camiseles que han set fins ara objectes deliciosos de les galanteries nostres, en la que's

declaressin platonicament enamorades dels singularíssims atractius, físics y morals, que Natura'ns ha regalat

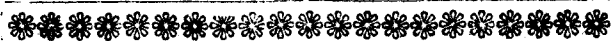
De bona fé creyém, al establir aquesta secció, que al cap de pocs dies no'ns podriam treurer les senyoretas de sobre, amorosament agrañides dels cántics que les hi hem adressat y fletxades per aquet *palmito* que ab tant orgull ostentém per tot arreu. Pro, sens rubor y sens embuts, hem de dir ben francament qu'hem sigut en tota la linea derrotats.

Potser se creuen elles que les nostres alabances no surtian d'aquest inquiet caixquet, colocat dintre y a l'esquerra de la córpora y que, no sabém perquè, tothom ne diu *el cor*? Potser algún envejós o envejosa lletja les hi ha xerrat que la bellesa inscrita en el nostre registre de la propietat, foli 69, es un mite com una casa de bruixots? Aneu a sapiguerho.

Més ara, sigui com sigui, en cástic d'aquesta sordera incompreensible, posarém a dieta durant un quant dies, a totes les noyes que cada diumenge o festa de guardar s'indumentan llur caparró ab un sombrero florit y descomunál.

Entretant prouarém fortuna en les xamoses raspes, espabilades modistetes y en les cálides fabricantes de boines, garibaldines y altres coses de molt ús, que, dit sigui ab perdó de les desagrades, n'hi ha una estolada que'ns converteixen en mortals enemics del plácid austerisme.

Aveiam si d'aquesta manera'n treurém algo de profit.

EL PODER DEL BEN XIULAR

No fá gaires dies, tres senyoretas acompanyades d'un jove—precisament el que'ns conta'l fet,—varen anar a visitar una simpática senyora, que viu en una torra d'un hermós passeig d'aquí. Pera obsequiar als visitants, l'amable senyora cregué'ls seria més agradós qu'estarse en un clós saló, ensenyalshi les atraccions que l'ajuden a fer felis la seva estada en aquet mon de mones. Recorregueren el jardí, en el que posa tot el seu esmer en tenirlo al estil cubista, com ho poden testimoniar les moltes plantes que'n son víctimes, y després s'encaminaren a una galería molt ben assolejada.

—Ara'ls hi ensenyaré lo dels colóms—va anticipar la senyora mestressa.

Tocá una campaneta y tot d'un plegat, aparegué una volada de blancs colóms que's posaren dessota l'eixida, esperant un grapatet de fajol que s'hábían guanyat per la seva obediencia.

—Ens ha agradat molt—digué una de les visitantes—; y fa molt temps que li venen aixís?

—No; avans m'havía acostumat a que'm vinuessin xiulant.

ULLADES DE LA SETMANA

Sabém una anécdota del Chato que posa benbé de manifest la seva formalitat y prova patentment que compleix tant lo que promet de paraula com lo que promet per escrit.

Era quàn els periódics deian que probablement hi hauria crissis total. Recordém que'l Chato, ab tota serietat, sostenia en el «Cassí» que'n Canalejas no sería govern el dia 6 del Febrer passat, y el *hermoso catalán*, sempre veterinari ilustre, va ferli una aposta sostinguent lo contrari. El Chato, va acceptar y, com es natural, va perdre. Eran cinc duros y... *encara 'ls deu...*!

Diumenge en el Teatre Principal, va esser dia de cames. *La Sevillanita* es una dansaire que val mes de cinc pessetes y una de propina, perquè la seva pícara cara, les cames ballant garrotins y un' altre cosa que no ho podém dir perquè no ho varem veurer, se mereixen aquella quantitat característica de la classe mitja y la suplementaria y *susodicha* propina.

Els *Pieles rojas* treballaren ab molta finura la maroma y les ballerugues. Si totes les senyoretetes *pieles rojas* fossin com la que varem veure diumenge, comprariam un bitllet de *ida* per aquelles terres y may més ens recordariam de la *vuelta*.

En el mateix dia y en el mateix lloc qu'esmentém mes amunt, en el segon pis del saló d'actes, hi había una parella que ben poc se preocupava de lo que succeia en l'escenari. Ella feya desaparèixer les seves mans tot sovint y, al cap de poc misteriosament les tornava á fer sortir; ell, ben acostadet a la joganera noia, mitj sonreya y prenía... dolsa paciència. Varem volguer enterarnos d'aquelles extranyes manipulacions, empró no ho poguerem lograr perquè estaban *a-rrelats*. Ens sembla... ens sembla qu'ella pelava un plátan.

Dilluns, dia de mercat, un d'aquets pagesos que cridan la atenció per la seva bona fé, portant a sota'l brás unes camisotes envoltades ab un paper, va entrar en una sastreria de la plassa de Sant Esteve; pera que li fessin uns pantalóns. El sastre, bon xicot y diligent, agafa la cinta métrica y comensa a pendre les mides. Al medir desde l'entrecuix a la planta del peu, fa discretament la acostumada pregunta:—Ahont t'ho porteu?—El pagés, ignocent y creyentse que's referia al paquet, contesta tot decidit:—A cá la meva germana.

Ab motiu de carregarse, dímars vinent, la santa creu del matrimoni y de despedirse, per lo tant, de vinticin anys de solteria, el caríssim amic Ma-

nel del Pont, va donarnos dissapte un monumental sopar en el *Hotél de L'Etoile*, situat en el *boulevard* Ferraróns. L'arrós ab carn y peix, el filet—visca!—, les costelles arremangades, a perdiu morta a cops de col, el llenguado gran xerraire, el mossén pollastre rostit, els dolsos de sucre, les fruites prohibides y permeses, l'espuma de xampany de la llegítima senyora *Champagne*, les *liqueurs* y els cigarres de la frondosa manigua, ens feren dir una colla de disbarats ab ganas de dirne una bona bona més.

Amic, gracies, bona sort y pórtat com a home en el nou estat que vas a ficarte.

Se veu que les espaterrants *hermanas* Brunas, ens estimen a més no poguer; car dímars várem tenir la grandiosa satisfacció de reveureles, després d'una curta pró per nosaltres llarga ausència, poguent altre vegada contemplar aquelles boniques formes tant codiciades per tots els homes de bona voluntat. La pau regni entre elles y... l'automóvil que'ns les ha portat.

Señores: ja son fora, j'han marxat les de la nombrosa tribu, les dels vestits blaus, verts y vermells, les de les rialles y xisclets, les que agafant-se una a l'altre ocupan els carrers d'acera a l'acera. Ja podém dir: Olot está *vacío*, hi cap tothom; destapém, senyors, destapém.

Ho sentim vivament, pró no hi ha remei; hem de tornar a parlar de mossén B. y d'una *lavandera*. Aixís ens ho va recomenar la *Teresita H.*, y complirém el nostre *cometido* dient lo que segueix:

Un cop a la setmana el rodanxó capellá, te una dona que *com es molt natural* li renta la roba a domicili, *com es molt natural* ell hi es y, *com es molt natural*, també ell va fent el seu fet; pró lo que *no es tan natural*, es que, precisament l'únic y exclusiu dia de rentar, totes les finestres y finestrons del pis del prebere, siguin tancats y barrats durant l'estona justa y cabal en que la rentadora es a casa seva, qual estona oscila entre dos y dos hores y mitja.

Queda complascuda la estimada *Teresita H.*? Ja veu que nosaltres *sempre estem al tanto*, perquè *aquí hay gato encerrado* o gata, no ho sabém!

Ja'ns en sab de greu no poguer ressenyar el xeflis de dijous el vespre; pró, com que tenim tant d'originals qu'esperen torn, no'n direm res aquesta setmana; ho guardarém per la que ve, fent esperar una mica més als nostres impacients y distingits col·laboradors. No s'enfadín o sinó ens enfadarém nosaltres.